

159

La calç

(ALDC, II, 219. La calç)

Calç (var. *cauç* 7, d'influència occitana), deriva del llat. CALCE, es documenta des del s. XIII i és general a tot el domini, tret de *calcina* (< llat. vg. CALICINA, der. de CALIX, CALICIS), mot també antic, propi de l'alguerès (on es documenta des del s. XVI) i punts ponentins, amb der. com *calciner* (DCVB), *calcinar* 187 i *encalcinar* 34, 119 (veg. mapa 158), que es troben en altres àrees. *Cal* (< llat. vg. *CALE), malgrat la seva coincidència amb el

cast., podria ser autòcton, atesa l'existència de derivats com l'adj. *calar* ("pedra *calar*", "terreno *calar*") i aleshores seria un cas de continuïtat d'àrea lingüística amb l'aragonès; tanmateix, el registre de *cal* en punts fronterers amb el castellà i l'aragonès fa pensar en un tribut d'aquests adstrats. La normativa ha acollit *calç* mentre que *calcina* s'ha desviat a significats específics.

